

Hoofdstuk 39

Lieve kleinkinderen,

Weten jullie wat een draaideurcrimineel is? Aan zo 'n persoon moest ik denken, nadat ik onderstaand hoofdstuk vertaald had. Zo 'n crimineel is iemand die nadat hij een misdaad heeft begaan door de politie gepakt wordt en later door de rechter veroordeeld, in de gevangenis terecht komt. Als hij zijn straf uitgezeten heeft en vrijgelaten wordt, gaat hij weer het criminele pad op. Komt weer in de gevangenis, wordt weer vrijgelaten en begaat dan weer een misdaad, waardoor hij voor de zoveelste keer in de gevangenis terecht komt. De reclassering kan hem niet op het juiste pad brengen.

Steeds maar weer komt hij in de gevangenis. Hij is erg hardleers. Hoeveel straf en waarschuwingen hij ook krijgt, hij kan of wil zich niet aan de regels houden, die in een beschaafd land als Nederland gelden.

Het is wat deze persoon betreft, boter aan de galg gesmeerd.

Hoofdstuk 39 - Negen plagen - Exodus 7 t/m 10

Er gingen dagen voorbij en de Farao hoorde en zag niets meer van Mozes en Aäron. Zouden ze bang voor hem geworden zijn? Durfden ze hem niet meer onder ogen komen? Het was maar goed dat hij toen niet toegegeven had. Je moest weten hoe je zulk slavenvolk aan moest pakken. En dat deed hij!

Maar, op een vroege ochtend toen de Farao met zijn gevolg op weg was naar de rivier, zag hij ze staan aan de kant van het water, net alsof ze hem hadden staan opwachten. Hij was te trots om nu zich om te keren, maar misschien wilde hij het ook wel niet. Diep inwendig was hij bang voor die god van Mozes. Maar hij wilde nu wel weten wat die mannen nu weer te zeggen hadden.

Ongeduldig zei hij: 'Wat willen jullie van mij? Waarom vallen jullie hier op de vroege morgen mij lastig?'

Aäron antwoordde: 'De Heer, de God van de Hebreërs, heeft ons naar u toegestuurd. Van Hem moet ik tegen u zeggen: Laat mijn volk gaan, zodat ze mij offers kunnen gaan brengen in de wildernis. Maar tot nu toe heeft u niet geluisterd en nu zult u zien dat Ik de Heer ben! Kijk, met de staf die ik in mijn handen heb, ga ik op het water in de rivier slaan en het zal veranderen in bloed. Alle vissen zullen doodgaan en de rivier zal gaan stinken. En u en alle Egyptenaren zullen niet meer dit water kunnen drinken!'

Zwijgend hoorde de Farao dit Godswoord aan. Hij dacht er niet aan om te doen wat Mozes hem gevraagd had. Hij kon ook niet geloven dat een god uit de wildernis macht zou hebben over de rivier de Nijl. Zo dikwijls had hij de

riviergoden een offer gebracht en die zouden hem nu niet in de steek laten en hem te schande maken voor dit slavenvolk. Hoog en trots stond hij daar te midden van zijn dienaars en koppig schudde hij zijn hoofd. Nee, nooit liet hij ze gaan!

De Farao schudde koppig zijn hoofd.

Hij zag hoe de beide mannen naar het water liepen, hoe Aäron zijn staf omhoog deed en op het water sloeg. Nog dacht de Farao: het kan niet, maar tegelijkertijd zag hij hoe het water van kleur veranderde en rood werd. Lang stonden de Farao en zijn hovelingen er naar te kijken. Net zolang tot de Nijl een rivier was van donker bloed, dat zwaar en heel langzaam naar de zee stroomde. Tussen het donkerrood schitterde het wit van de dode vissen die boven kwamen drijven....

De Farao stond daar zwijgend naar deze stroom van bloed te kijken. Had die God van de Hebreërs het gewonnen van zijn riviergoden? Dat was onmogelijk. Hij liet met spoed zijn wijze mannen en tovenaars komen, dezelfde die van hun staf ook een slang hadden gemaakt. Ze kwamen zo snel mogelijk met al hun attributen en ook deze keer lukte het hen: helder water maakten ze rood en ze zeiden dat het bloed was, net zoals in de rivier de Nijl.

Trots draaide de Farao zich om. Het had geen zin om naar die vreemde God van de Hebreërs te luisteren als zijn eigen wijze mannen het ook konden. Hij had natuurlijk liever gehad dat zijn dienaren het bloed in de rivier weer in water hadden veranderd, maar hij was wel zo verstandig om dat niet te vragen.

Deze eerste plaag duurde zeven lange dagen. Toen het water, dat zij nog in potten en pannen hadden staan op was, zwierven de Egyptenaren alle kanten uit om water te zoeken. Ze vonden het niet, want ook in alle meertjes en waterplassen was het water in bloed veranderd.

Ze moesten in de brandende zon diepe putten graven om toch nog drinkwater te krijgen.

Pas na zeven dagen werd het water in de Nijl weer schoon en drinkbaar.

Toen de zevende dag het water in de rivier de Nijl weer helder en drinkbaar was, verhardde de Farao zijn hart. Nee, hij liet dat slavenvolk niet gaan!

Het was een paar weken later. Juist toen het water in de rivier de Nijl buiten haar oevers trad, kwamen Mozes en Aäron weer bij de Farao. Hij schrok toen hij de beide mannen aan zag komen lopen, maar hij liet niets blijken. Ook al zou er weer een plaag komen, nog erger dan water dat in bloed veranderde, hij liet dat slavenvolk niet gaan! O, wat haatte hij die beide mannen met hun lange, grijze baarden in hun bonte mantels. Als het niet om die onbekende machtige God van hen ging, dan liet hij ze vandaag nog het land uitzetten. Maar nu moest hij naar Aäron luisteren of hij wilde of niet.

‘Zo zegt de Heer: Laat mijn volk gaan, zodat ze Mij mogen dienen. Maar als u weigert ze te laten gaan, dan zal Ik u straffen met een kikkerplaag. De rivier de Nijl zal vol zitten met kikkers. Maar ze zullen ook uit de rivier komen en het paleis binnengaan. Ze zullen in uw slaapkamer zitten en in uw bed, in de huizen van uw dienaren en van het hele volk. Overal, ja zelfs in de ovens en in de pannen zullen kikkers zitten. Ze zullen boven op u springen en op uw dienaren en op uw volk.’

De Farao huiverde. Kikkers die zelfs in de huizen kwamen? Kon dat? Maar als die God het zei, dan zou het ook gebeuren. Het zou niet prettig zijn al die

beesten in je huis, maar er was één troost: het deed geen pijn en er zouden geen doden vallen! Die Mozes en Aäron moesten niet denken dat wegens een beetje ongemak hij zijn slavenvolk vrij zou laten.

De volgende dag, toen de plaag begon en de kikkers bij honderdduizenden uit het water kwamen, de wegen langs gingen en dwars door de velden heen de dorpen en ook in de koningsstad binnenkwamen, toen ze de hutten van de arme mensen binnendrongen en ook het paleis van de Farao, liet de koppige Farao zijn tovenaars bij zich komen en nam hen mee naar de rivier. Ook deze Egyptische tovenaars konden precies hetzelfde doen. Ook zij lieten kikkers tevoorschijn komen.

‘Zie je wel,’ zei de koning, ‘onze goden zijn net zo machtig als die god van Israël.’

Niet dat de Farao nog meer kikkers wilde hebben, maar zijn mensen konden het toch ook maar mooi! Hij vroeg maar niet aan zijn tovenaars of zij de kikkers ook konden laten verdwijnen. Dat zou anders wel goed geweest zijn....

Het werd een zware plaag, veel erger dan de Farao eerst gedacht had. Hij had tegen zijn dienaars gezegd om de deuren dicht te houden, maar dat kon niet altijd. Ze konden de beesten van buiten niet keren. Door de grote gangen sprongen ze en ook in de grote troonzaal. De bakkers vonden ze in hun deeg, waar ze brood van wilden bakken. In de waterkruiken sprongen ze en ook in de wijnbeker van de Farao. Hij lustte geen eten meer, walgde ervan.

’s Nachts kon hij er niet van slapen en zijn vrouwen in zijn harem waren allemaal overstuur. De kleine prinsen en prinsessen huilden dag en nacht. Soms, wanneer de Farao op zijn troon zat, sprongen ze over zijn voeten en als hij liep, dan trapte hij erop. En zoals het in zijn paleis was, zo was het in alle huizen in heel Egypte.

Het werd een zware plaag, al die kikkers...

Na een aantal dagen onder deze plaag geleden te hebben, kon de Farao het niet langer uithouden. Als dit niet snel stopt word ik stapelgek, dacht hij. Overdag kon hij zijn werk niet meer goed doen en 's nachts kreeg hij geen rust. Hij schaamde zich, maar toch liet hij Mozes en Aäron komen. Hij sloeg zijn ogen neer en deemoedig vroeg hij: 'Vraag alsjeblieft aan de Heer of hij de kikkers laat verdwijnen. Dan zal ik zijn volk laten gaan. Ze mogen offers gaan brengen aan de Heer.'

Mozes boog diep, maar in zijn hart geloofde hij de Farao niet. Het was of er iets van spot in zijn ogen blonk toen Mozes zei: 'Ik zal bidden voor u en voor uw volk. Dan zullen de kikkers verdwijnen uit de huizen. Zegt u maar wanneer ik moet bidden tot de Heer.'

Het lag hem op de lippen om te zeggen: Nu direct! Maar die Mozes en Aäron hoefden niet te weten hoe verschrikkelijk erg hij deze plaag vond.

'Morgen,' zei de Farao hooghartig. Maar toen hij het gezegd had, speet het hem al. Nu moest hij nog een avond en een hele lang nacht die beesten verdragen.

Getergd keek hij de beide mannen na. Hoog en rechtop liepen ze daar, als mensen die de oorlog gewonnen hadden. Als hij niet zo bang was geweest voor die machtige God van hen, dan had hij ze vandaag nog een hoge paal laten hangen. Maar dat slavenvolk was nog niet vertrokken! Als eerst deze verschrikkelijke plaag maar voor bij was....

De volgende ochtend riep Mozes de Heer aan en vanaf dat uur stierven de kikkers. Overal lagen dode kikkers in de brandende zon. Met man en macht veegden de Egyptenaren de dode beesten bij elkaar op grote hopen. In de late avond vlamden overal in Egypte de hoge brandstapels van dode kikkers. De stank van brandend vlees was overal te ruiken. Het stonk in het hele land. Maar wel konden de mensen die nacht voor het eerst weer in alle rust slapen.

Toen Mozes en Aäron de volgende dag bij de Farao kwamen om te vragen wanneer ze met het volk de woestijn in mochten gaan om te offeren, wilde de Farao hen niet ontvangen. Nu de plaag voorbij was liet hij zijn slavenvolk niet gaan.

Zo brak de Farao, de machtigste heerser van deze wereld, zijn koningswoord.

De derde plaag kwam aan het eind van de zomer, toen het broeierig warm weer was. Deze keer gingen de beide broers niet naar de Farao om de plaag aan te kondigen. En deze plaag was erger dan de beide voorgaande. God beval Aäron om met zijn staf op het stof van de aarde te slaan. En daar kwamen ze, uit het stof vandaan, machtig grote zwermen muggen. De mensen zaten eronder. Erg fel staken die insecten. Het vee op het land werd onrustig en in de koninklijke stallen van de Farao sloegen de paarden palen en balken kapot. Overal kwamen

de gemeen stekende insecten: in de lemen hutten van het boerenfolk en ook in de witte huizen van de rijken, in de slaapkamers en in de wiegen van de baby's.

De derde plaag: grote zwermen muggen.

Deze keer konden de wijzen en de tovenaars van de Farao het niet nadoen. Ze zeiden zelfs: ‘Dit moet het werk van een God zijn! *Dit is Gods vinger.*’ En ze dachten: nu zal de Farao inzien dat hij het gaat verliezen van deze God van de Hebreeërs. Nu zal hij dat slavenvolk eindelijk toestemming geven om hun God in de wildernis offers te gaan brengen. Ze hoopten het, want als het zo doorging, wat zou er van Egypte terecht komen? Maar de Farao sloeg hun raad in de wind. Hij liet zijn slavenvolk niet gaan. Toen eindelijk de muggenplaag verdween dacht hij: Deze keer heb ik gewonnen! Ik heb mij niet vernederd voor die beide mannen en zonder hun gebed gaat de plaag ook wel weer voorbij. Als je maar volhoudt en niet bang bent, dan win je het op de lange duur wel.

Diezelfde zomer nog volgde op de derde plaag, de vierde plaag. Op een ochtend, toen de Farao op weg was naar de rivier, ontmoetten Mozes en Aäron hem en zeiden: ‘De Heer wil dat u zijn volk laat gaan. Dan kunnen ze hem vereren. Als u ze niet laat gaan, zal hij steekvliegen op u afsturen en op uw dienaren en op heel uw volk. Alle huizen in Egypte zullen vol zitten met steekvliegen en de grond zal ermee bedekt zijn. Maar in de provincie Gosen, waar de Israëlieten wonen, zullen geen steekvliegen zijn. Want de Heer maakt verschil tussen uw volk en zijn eigen volk. Daardoor zult u begrijpen dat de Heer in het land is. Morgen zal het gaan gebeuren.’

Een lange dag kreeg de Farao om erover na te denken. Maar ook deze keer verhardde hij zijn hart. Hij wilde niet de minste zijn voor die vreemde god en

bovendien: hij kon zijn slaven niet missen voor zijn grootse plannen. Eens zouden toch zeker deze rampen ophouden?

Een dag later waren de steekvliegen er. In machtige zwermen kwamen ze en vielen neer op mens en dier. Ze staken veel erger dan de muggen gedaan hadden. Het was een ramp voor heel het land. Geen van de Egyptenaren sliep meer. Dag en nacht werden ze gestoken. Zelfs de Farao begreep dat het zo niet langer kon. Die God van de Hebreërs zou nog een keer heel zijn land in het verderf storten. Als het zo doorging zouden zijn eigen mensen nog in opstand komen. *En dat die steekvliegen niet in de provincie Gosen waren, dat was nog het grootste wonder!*

De vierde plaag: steekvliegen.

Er was geen andere mogelijkheid. De Farao moest Mozes en Aäron laten komen en hen vragen of ze voor hem wilden bidden. Maar daarom liet hij dat slavenvolk nog niet de grens overgaan.

‘Goed, jullie mogen offers gaan brengen aan je God. Maar dat moet hier in dit land gebeuren.’

‘Dat kan niet,’ zei Mozes. ‘want de Egyptenaren vinden het afschuwelijk dat wij dieren offeren aan de Heer, onze God. Zij zouden ons doden, wanneer wij dat doen. Nee, u moet ons de woestijn in laten gaan, zo ver als we in drie dagen kunnen komen. Dan kunnen we daar offers brengen aan de Heer, onze God. Dat wil Hij van ons.’

De Farao wist dat Mozes gelijk had. *In Egypte waren koeien en schapen heilige dieren* en zelf vereerde de Farao die dieren ook. Nee, nooit zou dat slavenvolk met hun offers zijn heilig land mogen verontreinigen met hun offers.

‘Nu goed,’ zei hij, ‘jullie mogen in de woestijn offeren, maar ga niet te ver weg. En bid nu voor mij.’

Mozes keek hem aan. 'ik zal weer bidden en morgen zullen alle steekvliegen verdwenen zijn. Maar u moet ons niet zoals de vorige keer weer bedriegen.' De Farao verbeet zijn woede. Zo ver was het dus nu al gekomen, dat die Hebreëer hem voor een bedrieger uitmaakte! En het ergste was dat het nog waar was ook!

De volgende dag stopte de plaag van steekvliegen. Maar de Farao liet zijn slavenvolk niet gaan. Deze keer schaamde hij zich niet meer....

Lange tijd later gingen Mozes en Aäron weer naar de Farao en kondigden de vijfde plaag aan. Als hij het volk niet liet gaan dan zou er onder het vee een vreselijke pestziekte uitbreken en alle dieren in Egypte zouden doodgaan. Maar het vee van het volk Israël zou gespaard blijven.

Ook deze keer luisterde de Farao niet naar hen. Hij begreep dat deze plaag de ergste zou worden tot nu toe. Bij alle andere plagen, hoe erg ze ook waren geweest, ging het niet om het bezit van de mensen: als de plaag voorbij was, was alles weer bij het oude en al het leed snel vergeten. Maar de dieren die nu aan de pest zouden sterven, kwamen niet terug. En toch luisterde de Farao niet naar Aäron. Zijn land mocht arm worden als hij zijn harde kop maar niet hoefde te buigen.

De volgende dag begon het. Duizenden dieren stierven. De paarden lagen dood in de grote stallen van de Farao, maar ook de geit in de hut van de arme man. De ezel van de kleine koopman stierf, net zoals kamelen van de rijken. Alle dieren, de koeien, schapen en geiten, ze gingen allemaal dood. Het was een ramp voor Egypte en het zou jaren en jaren duren, voordat het verlies weer hersteld was.

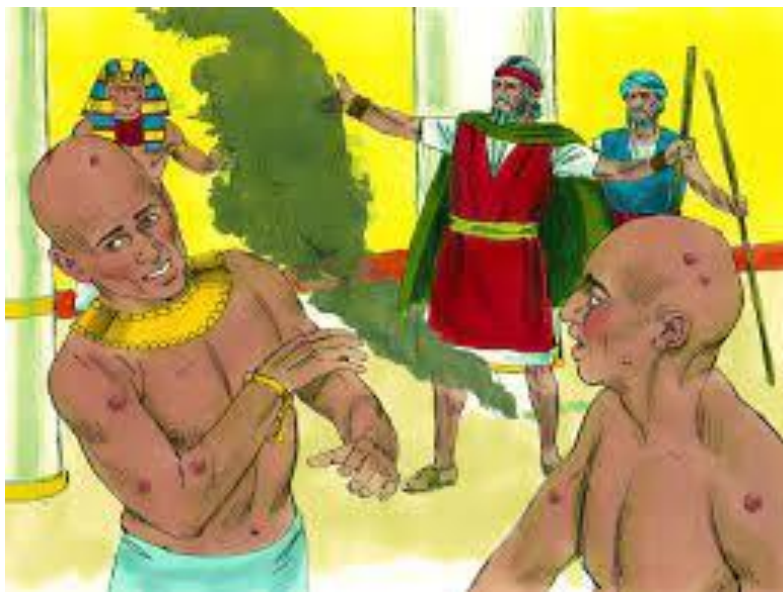
Bijna alle dieren in Egypte stierven...

De Farao liet onderzoek doen in de provincie Gosen en het was precies zoals Mozes en Aäron voorspeld hadden. Van de Israëlieten was er niet één dier doodgegaan. Nu wist de Farao dat de God van dat slavenvolk de macht had om Zijn volk te beschermen. Maar eens, zou volgens de Farao, die God weten dat Hij het toch niet van hem kon winnen en dan zou die God hem met rust laten....

Maar God liet de Farao niet met rust. Net zolang zouden de plagen het land Egypte treffen tot de Farao zijn slavenvolk zou laten gaan.

Op Gods bevel moesten Mozes en Aäron allebei een handvol as uit een oven pakken en voor de Farao in de lucht gooien. Die as werd door de wind door heel Egypte geblazen en op alle mensen en dieren waarop die as terecht kwam, kregen zweren op hun lichaam. Bijna elke Egyptenaar kreeg zweren. Ook de wijzen en de tovenaars van de Farao. Zij konden vanwege hun pijnlijke zweren niet meer bij Mozes en Aäron komen. Zoveel pijn hadden ze. Maar hoe erg de plaag ook was, hoe erg zijn mensen eraan toe waren, de Farao liet zijn slaven niet vrij.

Bijna elke Egyptenaar kreeg zweren.

En toen kwamen er twee plagen over het vruchtbare Egypte, zo erg als er nog niet geweest was.

Het was winter en op de vruchtbare velden in de delta van de rivier de Nijl stond het winterkoren al hoog en het vlas bloeide met kleine witte bloemetjes. Het was een lust voor het oog om te zien. Het belofde een rijke oogst te worden. In die tijd kwamen Mozes en Aäron weer bij de Farao en kondigden de zevende plaag aan, zware hagelbuien.

‘Want deze keer,’ zei Aäron tegen de Farao, ‘zal God de Heer u de zwaarste plaag sturen tot nu toe, *opdat u zult begrijpen dat er op aarde niemand is zoals Hij.*

De Heer had u en uw volk al lang kunnen laten sterven aan een vreselijke ziekte, maar Hij heeft jullie laten leven zodat iedereen kon zien hoe machtig Hij is. Kijk, morgen om deze tijd zal het verschrikkelijk gaan hagelen. Breng alle dieren naar binnen, want alle dieren en mensen die buiten zijn zullen sterven door de hagel.’

Somber zat de Farao op zijn hoge troon. Hij raadpleegde zijn dienaren. Als hij nu de minste wilde zijn en zijn hoofd boog voor die strenge God, dan zouden er geen rampen meer komen. En in het voorjaar zouden de boeren hun koren kunnen oogsten en in hun schuren brengen. Dat was wel noodzakelijk nu al hun vee dood was. Maar aan de andere kant, wanneer hij dat slavenvolk liet gaan, was hij al zijn bouwslaven kwijt en konden zijn plannen niet uitgevoerd worden. De hele wereld zou dan weten dat hij het verloren had van de vreemde God van de Hebreërs.

Als morgen de hagel alles op het land vernielde dan zouden vooral de arme mensen geen kleren en geen eten meer hebben. Dat was erg, maar dan moest het maar zo! *Uiteindelijk was de Farao van Egypte belangrijker dan het gewone volk!* Dus besloot de Farao met zijn hoge hovelingen dat het volk van de Hebreërs niet vrijkwam. De hagel mocht komen....

De volgende dag op hetzelfde tijdstip stond Mozes in het open veld en stak zijn staf omhoog. Aan de horizon zag hij direct onweerswolken aankomen. De blauwe lucht werd razendsnel zwart en even later vielen de eerst hagelstenen uit de laaghangende wolken.

Zevende plaag: Hagelbuien

Met veel lawaai kletterde het op de daken van de huizen in de stad, op de grote graanschuren en ook op de hutten van de arme mensen. Onbarmhartig sloeg de hagel neer op het koren dat bijna rijp was, op het bloeiende vlas, op de dieren die nog buiten waren en op de slaven die nog moesten werken op het land. Uren achter elkaar hagelde het grote stenen. En wanneer het even ophield en een waterig zonnetje tevoorschijn kwam, dan kwamen er aan de horizon al weer nieuwe hevige onweersbuien aan. Steeds maar door rolde de donder over de landen en in de witte hagel schitterde de bliksem, terwijl het zo erg regende als dat alleen maar in het oosten kan.

De volgende dag was het nog niet voorbij. Bevend van angst zaten de boeren in hun huizen en luisterden naar het gekletter op de daken. Ze konden niets doen. Nee, ze konden niet naar buiten. Dat was te gevaarlijk. Maar ze wisten dat al hun werk voor niets was geweest. De hagel had hun koren voorgoed vernield. Bitter dachten ze: wordt die trotse Farao dan nooit wijzer? Moet dan eerst alles kapot voordat hij zijn hoofd buigt? Kwam er dan nooit een eind aan al deze rampen en aan de toorn van de goden?

Toen de hagelbuien steeds maar weer opnieuw begonnen en het onweer niet weg wilde trekken, liet de Farao Mozes en Aäron bij zich komen.

Hij zei: 'Nu moet ik schuld bekennen. De Heer heeft gelijk: mijn volk en ik zijn schuldig. Bid dat de Heer de hagel en het onweer laat ophouden. Dan zal ik jullie laten gaan. Ik zal jullie niet langer tegenhouden.'

Scherp keek Mozes de koning aan. Zo duidelijk had de Farao nog nooit eerder schuldbekend, maar achter zijn vroom gezicht zag Mozes zijn vals hart.

Mozes antwoordde: 'Zodra ik de stad uit ben zal ik bidden tot de Heer. Het slechte weer zal dan stoppen. *Maar ik weet best dat u en uw dienmaren nog steeds geen eerbied hebben voor God de Heer.*'

Buiten de stad bad Mozes tot de Heer. Meteen stopten de onweersbuien. Op het veld was al het koren vernield en onder de witte hagel lagen dieren en mensen, dood.

Maar de Farao verhardde zijn hart. Hij en zijn hovelingen.

Het was een maand later toen de Heer de volgende woorden tot Mozes sprak: 'Ga naar de Farao. Hij en zijn dienaren zullen niet toegeven. Daar heb Ik voor gezorgd, zodat Ik wonderen kan doen in Egypte. Jij moet daarover later aan je kinderen en kleinkinderen vertellen. Vertel ze dat Ik mijn macht heb laten zien aan de Egyptenaren. En dat ik vreselijke dingen met hen heb gedaan. *Dan zullen jullie begrijpen, dat Ik de Heer ben.*'

En weer stonden Mozes en Aäron voor de Farao en weer zeiden ze een Godswoord tegen hem.

‘De Heer vraagt hoe lang u nog blijft weigeren om naar hem te luisteren. U moet zijn volk laten gaan. Dan kunnen ze de Heer gaan vereren. Als u weigert stuurt Hij morgen sprinkhanen naar uw land. Er zullen zo veel sprinkhanen komen dat het hele land ermee bedekt is. De grond zal niet meer te zien zijn. De sprinkhanen zullen ook het beetje koren opeten dat er nu na de hagel nog groeit. Ook alle bomen zullen ze kaalvreten. Uw paleis zal vol zitten met sprinkhanen. En ook de huizen van uw dienaren, ja van alle Egyptenaren. Zoiets is nog nooit eerder gebeurd. Uw voorouders hebben nog nooit zoiets meegemaakt.’

Na deze woorden gezegd te hebben draaiden ze zich om en liepen het paleis uit. In de troonzaal bleef de Farao achter met zijn hovelingen. Hij was niet van plan om toe te geven. Maar de Farao en zijn dienaren waren wel bang geworden voor deze nieuwe plaag. De toestand in het land was al zo slecht en als nu deze plaag van sprinkhanen eroverheen zou komen, dan werd het honger.

Eén van hen durfde tegen de Farao te zeggen: ‘Hoe lang nog zal die Mozes ons ellende brengen? Majesteit, laat die mensen toch hun God gaan vereren. U begrijpt toch wel dat er op deze manier niets van Egypte overblijft?’

De Farao durfde niets te zeggen. Diep van binnen wist hij dat deze dienaar van hem gelijk had, maar hij wilde zijn slavenvolk niet kwijt. Na goed nagedacht te hebben zei hij: ‘Goed dan, haal ze maar weer op.’

Voor de zoveelste keer stonden Mozes en Aäron voor de Farao.

Hij zei: ‘Mannen, ik heb mij bedacht. Ga de Heer, jullie God in de woestijn maar vereren. Ik vind het goed. Maar, wie gaan er eigenlijk allemaal mee?’

De Farao vroeg het zo vriendelijk. Net alsof hij nog steeds niet had begrepen, dat het hele volk van de Hebreeërs ging vertrekken. Door het stellen van deze eenvoudige vraag begreep Mozes dat het harde hart van de Farao nog steeds niet gebroken was en dat de volgende plaag zou komen.

Scherp antwoordde Aäron: ‘Iedereen gaat mee. Jong en oud, mannen en vrouwen en al ons vee, want wij gaan een feest vieren voor onze Heer.’

Kwaad sprong de Farao overeind. ‘Nu weet ik wat de bedoeling van jullie offerfeest is,’ zei hij honend, ‘jullie nemen alles mee en komen nooit weer terug!’

Mozes en Aäron reageerden niet.

Even later ging de Farao verder: ‘Jullie willen jullie Heer offers brengen in de woestijn? Dat mag, maar alleen de mannen mogen gaan. Jullie vrouwen en kinderen blijven hier!’

Mozes en Aäron wilden hierover met de Farao niet in discussie treden. Ze zeiden niets meer. De soldaten van de Farao kwamen en brachten hen naar buiten.

De volgende ochtend stak Mozes zijn staf omhoog en zwaaide daarmee over het land van Egypte. Een sterke oostenwind stak op die de hele dag en ook gedurende de nacht bleef waaien. Een dag later kwamen de eerste zwermen sprinkhanen. Het leek in de verte op een smalle donkere streep vlak boven de horizon, die al groter werd. Een levende, golvende wolk van sprinkhanen. En achter die eerste zwerm kwamen nieuwe en daarachter weer andere, nog groter en dreigender dan de eerste. De zon werd erdoor verduisterd, zodat het donker werd op de velden in Egypte. En waar ze op de grond kwamen, met miljarden tegelijk, bleef geen plantje staan en geen sprietje gras bleef over. Wanneer alles kaal gevreten was vlogen ze op en streken verderop weer neer. Zo werd alles, ja alles kaal gevreten.

Het volk van Egypte zag de zwermen komen, zwijgend, met de wanhoop in hun hart. Deze sprinkhanen waren groter dan die andere zomers wel eens kwamen. De zwermen waren zo groot... Ze konden ze niet wegjagen, zoals ze anders wel deden..

Niet alleen op het land kwamen de sprinkhanen, nee ook in de huizen kwamen ze binnenvliegen. Ze zaten op het eten en op de bedden. Op de vloeren in hun huizen lagen ze, dikker als een vloerkleed.

Zelfs in de steden vielen de sprinkhanen uit de lucht op de platte daken en in de smalle straten. En al verder trokken ze Egypte binnen. Je kon zien waar ze geweest waren. Daar waren de velden kaalgevreten en aan de bomen zat geen groen blad meer. De takken staken kaal omhoog naar Gods blauwe lucht.

De achtste plaag: SPRINKHANEN

Nadat de Faraó gezien had, hoe erg het land eraan toe was, liet hij Mozes en Aäron weer bij zich komen. Hij zei tegen hen: ‘Ik ben schuldig. Ik heb niet

gedaan wat jullie God en wat jullie willen. Vergeef me toch nog één keer. Bid dat de Heer deze dodelijke ramp laat ophouden.’

Ook deze keer deed Mozes wat deze valse Farao vroeg. Mozes hief zijn armen omhoog en bad tot de Heer.

Direct liet God de wind draaien. Een harde westenwind nam alle sprinkhanen mee de kant uit naar de Rietzee. Uren en urenlang duurde het. De Egyptenaren zagen de sprinkhanen in brede wolken langs de zon waaien, het oosten in. Ze waren niet eens blij: het land was immers helemaal kaal. Toen de storm in kracht afnam was er in heel Egypte geen sprinkhaan meer te zien.

De Farao vond het toen niet meer nodig om het volk Israël vrij te geven....

De negende plaag kwam geheel onverwachts, zonder dat de Farao het zelfs wist: een diepe duisternis die drie dagen duurde. Het was vooral voor de Egyptenaren, die de zonnegod Ré vereerden, een diepe schande dat de God van die verachte Hebreërs de zon kon verduisteren. Ja, de zon die zo hoog en zo heerlijk heerste over het land Egypte. En het allerergste vonden ze nog, toen ze het later hoorden, dat het in de provincie Gosen gewoon licht was geweest.

Het was ook geen gewone duisternis, zoals het 's nachts bij donkere maan kon zijn. Misschien waren het zware zandstormen?

De Egyptenaren zaten bang en weggekropen in hun huizen. Ze konden elkaar niet meer zien. En naar buiten gaan durfden ze helemaal niet. Er werd niet meer gewerkt. Het eten werd niet meer klaargemaakt. Ze waren de tel van de uren kwijt. Alsof de tijd stilstond, zo langzaam gingen de dagen voorbij. Was dit het einde van de wereld?

Negende plaag: drie dagen diepe duisternis in heel Egypte

Als de mensen in Egypte geweten hadden dat deze intens diepe duisternis drie dagen zou duren, dan was het gemakkelijker te dragen geweest. Maar dat wist zelfs de Farao niet.

Op een gegeven moment werd ook de Farao bang en liet hij Mozes en Aäron ophalen. Net zoals alle vorige keren kwamen ze direct. Maar Mozes wist dat het ook deze keer een vergeefse reis zou zijn en dat de Farao ook nu zijn hoofd niet zou willen buigen. Mozes wist dat er nog één plaag zou komen, voordat het volk van de Hebreërs uit Egypte zou vertrekken.

De Farao, tot het uiterste getergd en ook doodsbang zei direct toen hij hen zag: ‘Gaan jullie maar de Heer vereren. Jullie kinderen mogen mee, maar jullie schapen, geiten en koeien moeten hier blijven. Die zullen wij in onderpand hier houden, zodat jullie weer terugkomen.’

Natuurlijk kon Mozes dit niet accepteren.

‘Ons vee gaat ook mee,’ zei Mozes, ‘want wij moeten de Heer offers brengen. Of wilt u dieren van uzelf aan ons meegeven om te offeren aan de Heer onze God?’

De Farao wist niet wat hij moest zeggen en daarom werd hij kwaad.

‘Ga weg,’ schreeuwde hij tegen Mozes en Aäron. ‘Ik wil jullie nooit weer zien. *En als jullie hier nog eens durven komen zullen jullie sterven!*’

En toen, voor het eerst nadat de Farao hen al zo vaak had bedrogen, werd ook Mozes boos. Hoog en dreigend stond hij voor de Farao, en zei: ‘Het is goed, u zult mijn gezicht niet weerzien. Want de Heer heeft tegen mij gezegd dat Hij midden in de nacht door heel Egypte zal gaan en dat elke oudste zoon in Egypte zal sterven. Niet alleen uw oudste zoon, maar ook de oudste zoon van de armste slaaf. Ook bij het vee zal elk jong dat het eerst geboren is, sterven. Er zal verschrikkelijk veel verdriet zijn in heel Egypte. Maar bij de Israëlieten zal er niets gebeuren, niet met de mensen en ook niet met de dieren. Dan zult u begrijpen dat de Heer verschil maakt tussen de Egyptenaren en de Israëlieten. Uw dienaren zullen mij komen smeken of ik weg wil gaan met mijn hele volk. **En dan zal ik gaan.**’

Mozes draaide zich om en met grote stappen liep hij het paleis uit. De Farao durfde hem niets te doen, hoe graag hij dat ook had gewild.

De vierde dag was de lucht weer helder. In het oosten kwam de zon weer op in al zijn oude glorie. De Farao glimlachte. De zonnegod Ré was dus toch sterker dan die God van Israël.